

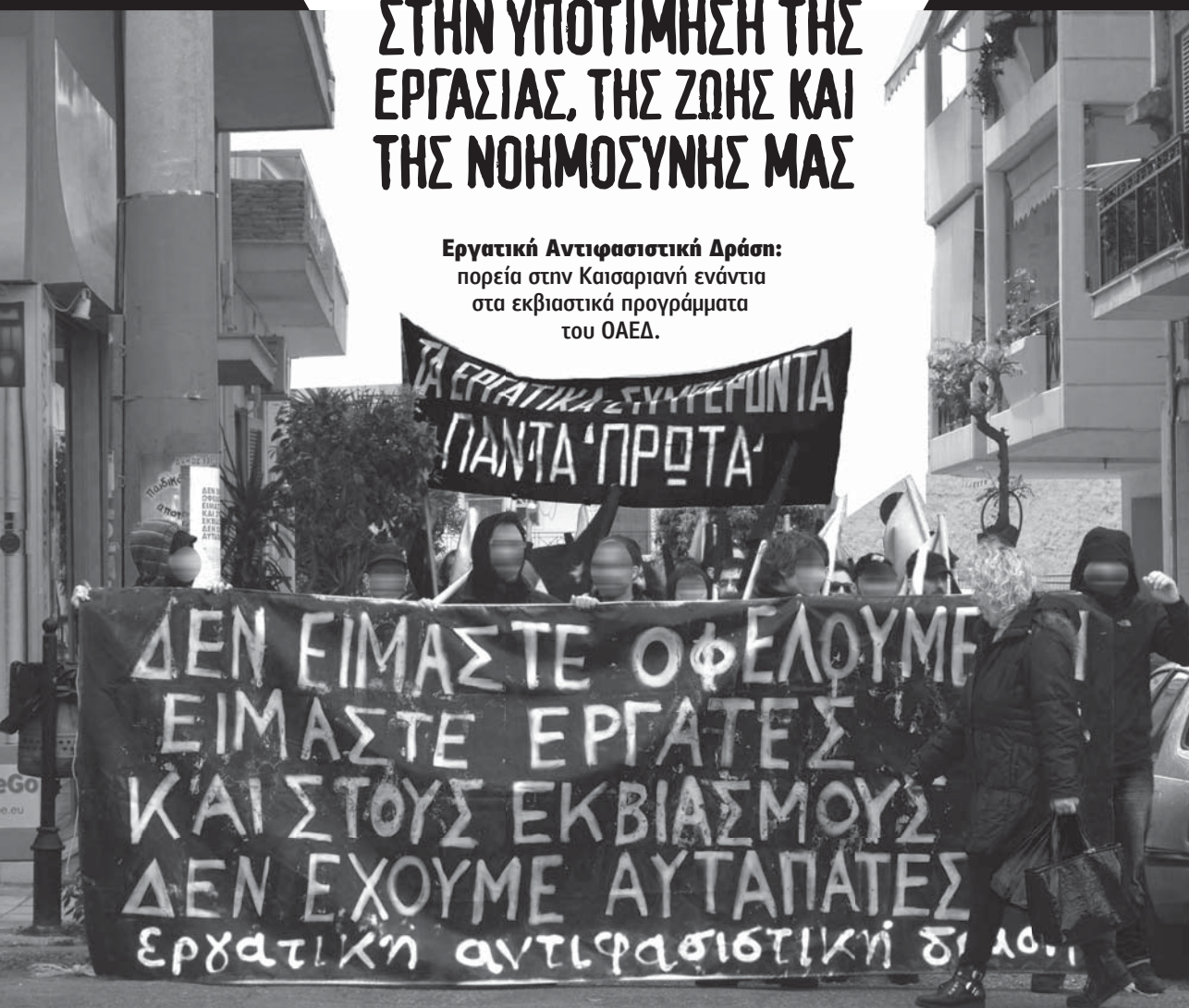
ΡΑΔΙΟ30|900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης του πλάνου 30/900 | Απρίλης - Μάης 2014 |
τεύχος #10

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ ΜΑΣ

Εργατική Αντιφασιστική Δράση:
πορεία στην Καισαριανή ενάντια
στα εκβιαστικά προγράμματα
του ΟΑΕΔ.

Το ράδιο 30/900 "εκπέμπει" στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπουσούλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε –και ζούμε– την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμησης μας. Κόντρα σ' αυτή την υποτίμησης, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ**.

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ' την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εκθρικοί, με κόμματα, μόντια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ' αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτοτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερα υλικό στην ιστοσελίδα μας: www.plano30900.gr.

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Η συνέλευση του πλάνου 30/900, στα τρία χρόνια λειτουργίας της, έχει προσπαθήσει (με όσα μέσα διαθέτει) να θέσει στο κέντρο της δημόσιας συζήτησης περί κρίσης τον πυρήνα της μισθωτής σχέσης εκμετάλλευσης. Τον βασικό εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας και τον βασικό μισθό. Αναγνωρίζοντας σαν βασική αιτία της κρίσης, αλλιά και σαν στρατηγική επιλογή διαχείρισης της, την υποτίμησης της εργασίας, επιλέξαμε να θέσουμε σαν κεντρικό, για την εργατική τάξη, ζήτημα τη μείωση του χρόνου εργασίας (από τις 40 στις 30 ώρες εβδομαδιαίως) με ταυτόχρονη αύξηση του βασικού μισθού (900 ευρώ καθαρά). Δυστυχώς, για λόγους που δεν είναι δυνατό να αναλυθούν σε αυτό εδώ το κείμενο, στα τρία αυτά χρόνια συστηματικής προπαγάνδας δεν καταφέραμε να συνεισφέρουμε με αυτό τρόπο στην οργάνωση μιας μειοψηφικής μεν, κρίσιμης και μαχητικής δε, εργατικής αντιπολίτευσης, που να θέτει με διεκδικητικούς όρους το αίτημα αυτό. Εκ των πραγμάτων λοιπόν δεν έχουμε έρθει αντιμέτωποι, με πραγματικούς όρους, με οργανωτικά ζητήματα. (Εδώ κρίνουμε απαραίτητο να γίνει μια διευκρίνιση: Όταν μιλάμε για οργανωτικά ζητήματα δεν τα εννοούμε σε καμία περίπτωση ως απλά τεχνικά ή διαδικαστικά. Αντιλαμβανόμαστε την οργάνωση ως την υλική έκφραση/σχέση που ξεπηδά μέσα από την κοινωνική/ταξική θέση των υποκειμένων που συμμετέχουν σε αυτή, καθώς και από τις πολιτικές τους επιλογές. Δεν είμαστε της λογικής –και μάλιστα μας είναι εχθρική!– «να μαζευτούμε μερικοί και να δούμε τι θα γίνει»). Παρ' όλη αυτά, μέσα από τις εκδηλώσεις αλλιά και από κατ' ιδίαν συζητήσεις, προκύπτουν ερωτήματα πάνω στο πώς μπορεί να οργανωθεί μια σύγχρονη εργατική αντιπολίτευση, φορέας της διεκδίκησης για λιγότερη δουλειά και μεγαλύτερους μισθούς. Πάνω σ' αυτούς τους προβληματισμούς θα επιχειρήσουμε να πούμε μερικές σκέψεις.

Μια συζήτηση περί εργατικής οργάνωσης δεν μπορεί παρά να ξεκινά από την ίδια την σύνθεση της σύγχρονης εργατικής τάξης. Πολυεθνική, στο συντριπτικό της ποσοστό απασχολούμενη στον τριτογενή τομέα (υπηρεσίες κάθε είδους) και σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις, με ωράρια λιάσιμο, τσακισμένη από την ανεργία, με ελάχιστες εμπειρίες οργάνωσης αγώνων (ειδικά στον ιδιωτικό τομέα) και ανύπαρκτη συνδικαλιστική οργάνωση, προερχόμενη και ποτισμένη από 2,5 δεκαετίες ευδαιμονισμού, κυριαρχίας του εγώ και μνησικακίας. Αλλιά ταυτόχρονα πιο παραγωγική και κοινωνική (με την έννοια της έκτασης της) από ποτέ, με τεράστια αποθέματα γνώσεων, συναισθημάτων, τεχνικών και δημιουργικότητας. Αυτή, αρκετά αφαιρετικά είναι αλήθεια, είναι η σύγχρονη εργατική τάξη. Και οποιοδήποτε οργανωτικό μοντέλο φιλοδοξεί να αποκτήσει υλική υπόσταση οφείλει να έχει στην καρδιά της λογικής του αυτά τα δεδομένα.

Η παραδοσιακή αντίληψη της εργατικής οργάνωσης έχει στον πυρήνα της το συνδικάτο, και κατ' επέκταση τον αγώνα στον τόπο δουλειάς. Είναι αλήθεια πως τα συνδικάτα (άσχετα με τις όποιες κριτικές μπορούν να τους γίνουν – και δεν είναι ούτε λίγες, ούτε επουσιώδεις) σε δεδομένα παραγωγικά μοντέλα, που είχαν σαν αιχμή τους το μεγάλο εργοστάσιο με την πυκνή και μαζική συγκέντρωση

εργατικής δύναμης, έφεραν αποτελέσματα. Αυξήσεις στους μισθούς, ρύθμιση των ρυθμών παραγωγής προς όφελος των εργατών, μείωση του εργάσιμου χρόνου, προστασία από τις αυθαιρεσίες της εργοδοσίας κ.ά. Το ζήτημα όμως είναι πως δεν μας επιτρέπεται πια (σαν σύγχρονοι εργάτες/εργάτριες) να σκεφτόμαστε και να λειτουργούμε με λογικές του 1920 ή του 1960. Ειδικά από την στιγμή που τα αφεντικά και το κράτος (ως ο συλλογικός πολιτικός τους φορέας: το κόμμα τους) δεν έχουν κανένα λόγο και καμία πρόθεση να διαπραγματευτούν με τα συνδικάτα την τιμή της εργατικής μας δύναμης. Αλλώστε από τις 12 Φλεβάρη του 2012 έγινε και νόμος: Συλλογικές διαπραγματεύσεις πάνω στον βασικό μισθό, τέλος. Το πόσο φθινοί (γιατί ακριβοί αποκλείεται) θα είμαστε στην αγορά εργασίας ορίζεται από εδώ και πέρα, με το έτσι θέλω, από την εκάστοτε κυβέρνηση, με βάση τις «ανάγκες της αγοράς».

Και με όλους εμάς που ζούμε από τον μισθό μας τι ακριβώς γίνεται; Ένα πολύ μεγάλο μέρος μας εργάζεται σε μικρά ή μεσαία μαγαζιά. Τα νέα εργασιακά ήθη επιβάλλουν σε πολλούς άλλους από 'μας να δουλεύουμε όπως-όπως σε πεντάμηνα προγράμματα «καταπολέμησης της ανεργίας», ως «ωφελομένους», στην γκρίζα ζώνη της εναπομένουσας εργατικής νομοθεσίας. Και ένα άλλο 30% στριμώχνεται

“Ο κούριερ με τον άνεργο, ο δάσκαλος με τον εργαζόμενο voucher, η γκαρσόνια με την καθαρίστρια, ο χειρώνακτας εργάτης με τον υπάλληλο γραφείου. Όλη η χαρισματική πολυπληθοκότητα των σύγχρονων εργατών και εργατριών, με τις αστείρευτες δημιουργικές της δυνατότητες, ας βρεθεί σε χώρους και χρόνους εκτός της εμβέλειας της άμεσης εξουσίας των αφεντικών. Να γνωριστούμε, να αρχίζουμε να χτίζουμε από την αρχή την αυτοπεποίθηση που αντιστοιχεί στους μοναδικούς δημιουργούς του πλούτου. ■■

στις ουρές του οαεδ πνιγμένο από την ανεργία. Όποιος/α βρίσκεται μέσα σε αυτές τις συνθήκες γνωρίζει πολύ καλά πως στις δουλειές οι συσχετισμοί είναι συντριπτικοί υπέρ των αφεντικών. Πώς να σηκώσεις κόντρες για το μισθό σε μαγαζιά με 2,5 ή 10 υπαλλήλους; Πώς να οργανωθείς σε μόνιμη βάση αν δουλεύεις πεντάμηνος; Πώς να παλέψεις την ανεργία από το σπίτι σου; Επιπλέον, για να είμαστε και ειλικρινείς, αν κάποιος/α έχει την βούληση να τραβήξει έναν αγώνα μέσα σε αυτή την κα-

τάσταση, πόσο πιθανό είναι να βρει και άλλους συναδέλφους για να το παλέψουν μαζί; Αυτά είναι βιώματα καθημερινά για χιλιάδες από εμάς. Όπως κοινή είναι και η απογοήτευση και το αίσθημα της αναποτελεσματικότητας οποιασδήποτε αντίδρασης απέναντι στους εκβιασμούς των αφεντικών.

Αν όμως αντιστρέψουμε την λογική του παραδοσιακού εργατικού αγώνα μέσα στις δουλειές; Αφού λοιπόν τα αγαπητά μας αφεντικά έχουν καταφέρει συντριπτικές νίκες εναντίον μας μέσα στους χωροχρόνους της εργασίας, θα τους την φέρουμε αλληλιώς. Θα ξεκινήσουμε απ' έξω. Εκεί μας επιτρέπεται (ακόμα...) να βρισκόμαστε, να συζητάμε, να

σχεδιάζουμε την ανατίμησή μας. Ο κούριερ με τον άνεργο, ο δάσκαλος με τον εργαζόμενο voucher, η γκαρσόνια με την καθαρίστρια, ο χειρώνακτας εργάτης με τον υπάλληλο γραφείου. Όλη η χαρισματική πολυπλοκότητα των σύγχρονων εργατών και εργατριών, με τις αστείρευτες δημιουργικές της δυνατότητες, ας βρεθεί σε χώρους και χρόνους εκτός της εμβέλειας της άμεσης εξουσίας των αφεντικών. Να γνωριστούμε, να αρχίζουμε να χτίζουμε από την αρχή την αυτοπεποίθηση που αντιστοιχεί στους μοναδικούς δημιουργούς του πλούτου. Τρόποι υπάρχουν. Μπορεί να είναι εργατικές συνελεύσεις γειτονιών και επιτροπές, μπορεί να είναι εργατικές λέσχες και στέκια. Οι μορφές είναι δοκιμασμένες. Το πολιτικό τους περιεχόμενο και η σύνθεση τους είναι το ζήτημα.

Στα χρόνια που ακολούθησαν το βίαιο ξέσπασμα της κρίσης υπήρξαν κινητοποιήσεις - και μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις αρκετά μαζικές. Και δεκάδες «λαϊκές συνελεύσεις» ξεπήδησαν σαν τα μανιτάρια. Όλη αυτή η δραστηριότητα έλαβε χώρα, κυρίως, εκτός των τόπων δουλειάς. Μόνο που τόσο η ταξική τους σύνθεση όσο και το πολιτικό τους περιεχόμενο δεν είχαν καμία απολύτως σχέση με τα αυτόνομα συμφέροντα των προλεταρίων. Το αντίθετο μάλιστα: Λειτουργήσαν τόσο σε τεχνικό όσο και σε προταγματικό επίπεδο δεμένες στο άρμα του μικροαστισμού, της αγανάκτησης (δεν πήραν τυχαία το όνομά τους!), του πατριωτισμού. Λειτουργήσαν εν τέλει αντιεργατικά. Στοχοποίησαν σαν εχθρούς την κυβέρνηση, την Μέρκελ, το δ.ν.τ, τους πολιτικούς και εμφάνισαν τα μνημόνια -αυτό που στην πραγματικότητα ονομάζεται βίαιη αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού σε συνθήκες κρίσης- σαν επιβουλή ξένων δυνάμεων. Σε καμία από αυτές τις εξάρσεις δεν υπήρχε ούτε καν η υπόνοια περί της

ταξικής διαίρεσης της ελληνικής κοινωνίας σε εργάτες και αφεντικά. Πουθενά και ποτέ δεν ακούστηκε πως όταν πέφτει ο βασικός μισθός και ξεχαρβαλώνεται η εργατική νομοθεσία βασικά κερδισμένα είναι η ελληνική αστική τάξη σε όλο το φάσμα της. Μια ντουζίνα και βάλε γενικών απεργιών και χιλιάδες ώρες συνελεύσεων, με τα αφεντικά μας να κοιτάνε πίσω από τα παράθυρά τους χαμογελώντας....

Δεν είναι καθόλου ευχάριστο να αγωνίζεσαι στη βάση υποθέσεων. Αξίζει όμως να αναρωτηθεί κανείς ποια θα ήταν η κατάσταση της τάξης μας αν ένα επίμονο και μαχητικό μέρος της, κατ' αρχήν, αντί να καταριέται την τρόικα διαδίδανε για τον βασικό μισθό. Αν αντί να σέρνεται κάθε φορά μέχρι το σύνταγμα και την βουλή, πολιορκούσε τις εργοδοτικές ενώσεις. Αν αντί για τα χαράτσια και τα διόδια έβαζε στη δημόσια συζήτηση τη μαύρη εργασία. Αν αντί

να ασχολείται με το πού θα βρεθούν τα λεφτά για την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους διεκδικούσε τη μοιρασιά του χρόνου εργασίας προς όφελος όλων των εργατών.

Όλες αυτές είναι δυνατότητες που μπορούν να διερευνηθούν, να συζητηθούν και τελικά να υλοποιηθούν εκτός των χώρων δουλειάς. Μπορούν να αποτελέσουν ένα πρώτο βήμα ανατίμησης - και ταυτόχρονα να χτίσουν ένα κλίμα αυτοπεποίθησης για την ανάπτυξη του ταξικού ανταγωνισμού και μέσα στις δουλειές. Μια πρώτη εμφάνιση της τάξης σαν αυτό που πραγματικά είναι. Ούτε σαν κλάδος, ούτε σαν «λαός», ούτε σαν «οι φτωχοί». Αλλά ως ο ένας, έως τώρα αόρατος, πόλος του ολομέτωπου πολέμου που διεξάγεται από την μεριά των αφεντικών. Και τότε πια ίσως τα αφεντικά μας να αρχίσουν να κοιτάνε πίσω από τα παράθυρά τους φοβισμένα...

Το σύντομο ανέμδοτο της νέας γενιικής εθνικής συλλογικής σύμβασης εργασίας.

«Πέντε ημέρες πριν τη λήξη της τρίμηνης παράτασης και οι πέντε κοινωνικοί εταίροι προτάξαμε πάνω απ' όλα συναινετικά κριτήρια και φθάσαμε σε μία πολύ σημαντική συμφωνία, παρά τα εμπόδια της πρωτοφανούς για τη χώρα ύφεσης, και του ασφυκτικού νομικού πλαισίου που επέβαλε σοβαρούς περιορισμούς στη συλλογική αυτονομία», δήλωσε αμέσως μετά ο πρόεδρος της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ελληνικού Εμπορίου (ΕΣΕΕ) Βασίλης Κορκίδης.

«Είναι γεγονός ότι χωρίς συνεννόηση και συναίνεση εργοδοτών και εργαζομένων δεν πρόκειται να αντιμετωπιστεί η ανεργία όσο και αν υποχωρήσουν ποιοτικά και ποσοτικά τα εργασιακά δικαιώματα. Οι αλόγιστες περικοπές στους μισθούς των εργαζομένων έλαβαν σήμερα τέλος με την ομόφωνη απόφασή μας να κρατήσουμε ενεργό τον θεσμό των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, αφού με τον "μανδύα" της Ε.Γ.Σ.Σ.Ε. διατηρούμε το επίδομα γάμου», πρόσθεσε.

«Η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας πάντα αποτελούσε και θα συνεχίσει να αποτελεί παντού ένα σημαντικό εργαλείο συνεννόησης και αναβάθμισης των κοινωνικών εταίρων αλληλά και ένα πνευμάτο εργασι-

ακής ειρήνης. Τελικά αρχίζουν να μας ενώνουν πολλή περισσότερα από αυτά που μας χωρίζουν, και η υπογραφή της ΕΓΣΣΕ από όλους τους κοινωνικούς εταίρους το επιβεβαιώνει...», κατέληξε ο κ.Κορκίδης.

Χα! Το ακούσαμε και αυτό. Στις 26/3/1014 υπογράφηκε η νέα εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας μεταξύ γ.σ.ε.ε - σ.ε.β - γ.σ.ε.β.ε.ε - ε.σ.ε.ε - σ.ε.τ.ε. Φυσικά είναι κενή περιεχομένου. Ή μάλλον, για να μην είμαστε και αχάριστοι, εξασφαλίζει την χορήγηση γονικής άδειας σε εργαζόμενους γονείς. Συν κάτι «δεσμεύσεις» για την «μείωση της εφιαλτικής για την χώρα ανεργίας», για την «πάταξη της ανασφάλιστης και αδήλωτης ανεργίας» και για την «επεκτασιμότητα των συλλογικών συμβάσεων για λόγους ίσης μεταχείρισης και αποφυγής του αθέμιτου ανταγωνισμού των επιχειρήσεων». Και φυσικά συμφωνία των «κοινωνικών εταίρων» για «σύμπραξη με τον οαεδ με στόχο τη συντονισμένη οργάνωση δράσεων σχετικά με την απασχόληση των νέων π.χ. μαθητεία, πρακτική άσκηση, νεανική επιχειρηματικότητα».

Μάλιστα. Μόλις μάθαμε λοιπόν ότι η ανεργία, που εξασφαλίζει για τους επίδοξους «πολέμιους» της άφθονη υποτιμημένη εργατική δύναμη, όπως και η μαύρη εργασία, που αποτελεί την πραγματική εργατική νομοθεσία για χιλιάδες εργαζόμενους, ήταν έως τώρα μια παρεξήγηση. Τα αφεντικά μας λέει μετάνιωσαν γι' αυτή την απαράδεκτη συμπεριφορά απέναντι στους εργαζόμενους τους. Η μεγαλοψυχία τους, μάλιστα, τους οδηγεί στη συνεργασία με τον οαεδ. «Ενεργητική αντιμετώπιση της ανεργίας» με προγράμματα μαθητείας και πρακτικής άσκησης. Και για τους μερακλήδες νέους άνεργους, που δε γουστάρουν ρε παιδί μου τη μιζέρια της μισθωτής σχέσης, έχει και προγράμματα νεανικής επιχειρηματικότητας.

Πάντως τους το αναγνωρίζουμε: Είναι «κοινωνικά ευαίσθητοι» και κατά βάθος φίλοι των εργατών. Τα «ασφυκτικά πλαίσια του νομικού πλαισίου που επέβαλε σοβαρούς περιορισμούς στην συλλογική αυτονομία» είναι που δεν τους επιτρέπουν να εκδηλώσουν τον φιλεργατισμό τους!

Α! Και κάτι τελευταίο, σοβαρό αυτή τη φορά: Τα αφεντικά δεν ξεχνάνε ούτε στιγμή την ταξική τους θέση και τα συμφέροντα που απορρέουν απ' αυτήν. Γι' αυτό και οι πανηγυρισμοί του κυρίου Κορκίδη περί «μνημούματος εργασιακής ειρήνης».

Μόνο που η εργασιακή ειρήνη για τους «κοινωνικούς εταίρους» αποτελεί την αντεστραμμένη όψη του διαρκούς ταξικού πολέμου που μας έχουν κηρύξει...

Πλάνο 30/900: διαδήλωση για την υπεράσπιση του βασικού μισθού, έξω απ' τα γραφεία της ΓΣΕΒΕΕ στις 9/3/2013

Τί θα γίνει με τον ΟΑΕΔ ρε παιδιά;

Ένα συνέδριο του 1996 για τις εργατικές πολιτικές του μέλλοντος

Για τις ανάγκες αυτού του άρθρου κάντε μια διασκεδαστική υπόθεση: ότι η εργασία είναι ένα πιάτο με φαγητό. Μετά υποθέστε ότι η ανεργία είναι ένα πιάτο με φαγητό στην κατάψυξη. Και μετά φανταστείτε τον ΟΑΕΔ σαν έναν μεγάλο φούρνο μικροκυμάτων. Αμέσως έχετε σχηματίσει μία -σχηματική μεν, αποκαλυπτική δε- εικόνα των μεθόδων διαχείρισης της ανεργίας στην Ελλάδα μέσα σε συνθήκες κρίσης. Μετά φανταστείτε κάτι ακόμα: ότι αυτός ο "φούρνος μικροκυμάτων" κατασκευάστηκε το 1969¹. Επομένως είναι παλιό

μοντέλο και δεν μπορεί να ανταποκριθεί επαρκώς στις αυξημένες ανάγκες απόψυξης του "κατεψυγμένου φαγητού", μέσα στην κουζίνα που λέγεται "αγορά εργασίας". Αρκετά τώρα με τις υποθέσεις, ας περάσουμε στα ιστορικά δεδομένα:

Η ημερομηνία είναι Νοέμβριος 1996 και η τοποθεσία είναι η Αθήνα. Το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών σε συνεργασία με την πρεσβεία της Γαλλίας στην Ελλάδα και τον Ελληνογαλλικό Επιστημονικό και Τεχνικό Σύνδεσμο διοργανώνουν ένα διεθνές συνέδριο με θέμα "Ανεργία, Εργασία, Εκπαίδευση-Κατάρτιση στην Ελλάδα και στη Γαλλία". Τον λόγο έχει πάρει ο Ιωάννης Αϊβαλιώτης, τότε διευθυντής εκπαίδευσης του ΟΑΕΔ, ο οποίος στην εισήγησή του με θέμα "Η πολιτική του ΟΑΕΔ στην

σύνδεση κατάρτισης-απασχόλησης" αναφέρει μεταξύ άλλων τα εξής:

Η ουσιαστική μελέτη όλων των παραμέτρων που συνθέτουν σήμερα το πρόβλημα της ανεργίας επιβάλλει τον σχεδιασμό, την ανάπτυξη και την εφαρμογή μιας ΝΕΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ για την προώθηση της απασχόλησης και την καταπολέμηση της ανεργίας. Οι βασικοί άξονες αυτής της ΝΕΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ είναι οι παρακάτω:

Εφαρμογή μέτρων και πολιτικών που θα στοχεύουν στην ελαχιστοποίηση του φαινομένου της αποξένωσης του άνεργου πολίτη από το περιβάλλον της εργασίας, με έμφαση στην προσπάθεια της ένταξης του άνεργου (και αυτού που επιδοτείται) στο χώρο της παραγωγικής απασχόλησης, της απασχόλησης με χαρακτήρα κοινωνωφελή, και της επαγγελματικής κατάρτισης.

1 Ο Οργανισμός Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού ιδρύεται μέσα στη δικτατορία, με το Ν.Δ. 212/1969, και έρχεται να αντικαταστήσει τον Οργανισμό Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, ο οποίος ιδρύθηκε το 1955 με τον Ν.Δ. 2961/1954. Πρόδρομη μορφή του ΟΑΑΑ αποτέλεσαν τα Γραφεία Ευρέσεως Εργασίας, που ιδρύθηκαν τον Σεπτέμβριο του 1922.

Εμπέδωση μιας ενιαίας ευρωπαϊκής πολιτικής για την απασχόληση και προώθηση της πολιτικής θέσης ότι η οικοδόμηση μιας ανταγωνιστικότερης ευρωπαϊκής οικονομίας συνδέεται με την εφαρμογή ολοκληρωμένων πολιτικών απασχόλησης για την καταπολέμηση της ανεργίας.

Οι λέξεις σήμερα ακούγονται οικείες: ένταξη, κατάρτιση, κοινωνική κτλ. Ήδη από το 1996, η αδυναμία του ελληνικού ΟΑΕΔ να ανταποκριθεί στις συνθήκες που διαμόρφωνε η ολοένα και αυξανόμενη ανεργία στην ευρωπαϊκή αγορά εργασίας είχε τεθεί στο τραπέζι των συστημικών αναλυτών. Πολύ πριν αυτή η ανεργία αναχθεί επίσημα σε υπ' αριθμόν ένα ζήτημα των κρατικών πολιτικών απασχόλησης. Και επίσης μέσα σε μια περίοδο που, όσον αφορά στο ελληνικό παράδειγμα, η ατμόσφαιρα δονούνταν από τους παιάνες της ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού: στην κυβέρνηση ήταν το ιστορικό ΠΑΣΟΚ με πρωθυπουργό τον Κ. Σημίτη. Και όμως, πίσω από τις πανυγηρικές κόρνες που ξεκούφαιναν τα αυτιά των ευρωπαίων υπηκόων, τα διεθνή αφεντικά έκαναν σχέδια για το μέλλον της ανεργίας

Γράφαμε πριν από δύο μήνες (Είναι εργασία! Παύλα και τελεία, Ράδιο 30/900, τχ. 9) ότι τις τελευταίες δεκαετίες, παράλληλα με την αναδιάρθρωση που επιβάλλει στις εργασιακές σχέσεις (υπό στενή έννοια) το νεοφιλελεύθερο μείγμα οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής (μείωση βασικού μισθού, κατάργηση ΣΣΕ κ.ά.), επιχειρείται μια ακόμα αναδιάρθρωση στις λεγόμενες "πολιτικές καταπολέμησης της ανεργίας". Συγκεκριμένα σχεδιάζεται και υλοποιείται η σταδιακή μετάβαση από τις παθητικές πολιτικές (επίδομα ανεργίας, φορολογικές ελαφρύνσεις μακροχρόνια ανέργων κ.ά.) στις ενεργητικές πολιτικές (επίδομα εργασίας, ένταξη του ανέργου στην "απασχόληση", αυστηρές ρήτρες καταβολής του επιδόματος κτλ).

Στο συνέδριο που αναφέραμε, η εναρκτήρια ομιλία ανήκε στον Γιάννη Τουτζιαράκη. Ο Γιάννης Τουτζιαράκης διατελούσε εκείνη την περίοδο Γενικός Γραμματέας Διαχείρισης Κοινοτικών Πόρων στο Υπ. Εργασίας και εισηγήθηκε πρώτος με περιεχόμενο "Η ανεργία ως σύμπτωμα της έντασης στην αγορά εργασίας". Αυτός ο σαραντάχρονος νομικός, ο οποίος είχε τοποθετηθεί επικεφαλής του

γραφείου που διαχειριζόταν τα χρηματικά κονδύλια από την Ευρωπαϊκή Ένωση, είχε υποστηρίξει τότε τα εξής:

Θα πρέπει να τεθούν ξανά σε συζήτηση τόσο οι θεσμοί και οι μηχανισμοί αναδιανομής του εισοδήματος όσο και οι αρχές λειτουργίας τους. Ομάδες συμφερόντων που έχουν δομηθεί και δικτυωθεί γύρω από τους μηχανισμούς αναδιανομής του εισοδήματος βαφτίζουν κάθε παρέμβαση ανάληπτο νεοφιλελευθερισμό. Στην πραγματικότητα, συχνά υπερασπίζονται έναν ιδιότυπο νεοφιλελευθερισμό της πολιτικής αγοράς. Υπερασπίζονται τα προνόμια που κατακτήθηκαν όχι επί τη βάση των καθολικών αρχών της κοινωνικής δικαιοσύνης, αλλά επί τη βάση της ισχύος ειδικών ομάδων και των γραφειοκρατιών τους στην πολιτική αγορά. Υπερασπίζονται ένα πελατειακό ή ένα κομματικό κράτος όχι τόσο έναντι της αγοράς όσο έναντι άλλων κοινωνικών ομάδων, ασθενέστερων στην πολιτική αγορά, που έχουν αποκλεισθεί από την πρόσβαση στους μηχανισμούς αναδιανομής. [...] Η αντιμετώπιση του προβλήματος της ανεργίας, ως συμπτώματος της έντασης στη σχέση οικονομίας και πολιτικής, επιβάλλει οι ανα-

ζητήσεις νέων διευθετήσεων να κινηθούν και προς τις δύο κατευθύνσεις και να υπερβούν και τις δύο αντιλήψεις².

Ένα πρώτης τάξης συμπέρασμα που μας επιτρέπουν οι λιγοστές αράδες τούτης της αναφοράς είναι το εξής: τα πολυδιαφημισμένα προγράμματα κοινωνικής εργασίας, voucher κτλ. δεν είναι κανενός είδους ελληνική καινοτομία. Είναι μια επί δεκαετίες δοκιμασμένη στρατηγική στην Ευρώπη. Αν υπάρχει κάτι απορίας άξιο είναι το γιατί αυτή η νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση στις λεγόμενες κοινωνικές πολιτικές άργησε να συμβεί τόσο πολύ στην Ελλάδα. Σε κάθε περίπτωση, ήδη από το 1996, μια προσπάθεια για ριζική αναδιάρθρωση του ΟΑΕΔ ήταν ήδη στην ατζέντα των αφεντικών. Στο συνέδριο που αναφέραμε, οι γάλλοι επιστήμονες επιπλήτουν τους έλληνες συναδέλφους τους για το γεγονός ότι έχουν καταντήσει τον ΟΑΕΔ έναν παιδιομοδίτικο και ασύμφορο οργανισμό. Ότι θα πρέπει επι-

² Γιάννης Τουτζιαράκης, Η ανεργία ως σύμπτωμα της έντασης στην αγορά εργασίας. Στο: Ανεργία, εργασία, εκπαίδευση, κατάρτιση στην Ελλάδα και στην Γαλλία: πρακτικά ελληνογαλλικού συνεδρίου, Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, Αθήνα 1998, σελ. 23.

εικόνα: Γκρέθε Γιούργκενς, Γραφείο Ευρέσεως Εργασίας, 1929

τέλους να συντονιστούν με τα ευρωπαϊκά πρότυπα καταπολέμησης της ανεργίας και ότι οι προνοιακές πολιτικές, όπως τις γνωρίσαμε μεταπολεμικά, αποτελούν πια ένα κεϋνσιανό παρελθόν. Κι όλα αυτά το 1996, μην το ξεχνάμε.

Φαίνεται ότι η κοινωνική οργάνωση της εργασίας αλλιάζει ραγδαία. Και είναι σκληρό, αλλά δυστυχώς αληθές: οι μόνοι που έχουν ταξική στρατηγική σ' αυτόν τον τόπο είναι τα αφεντικά μας. Και τη δουλεύουν πολύ-πλευρα: από τα συνέδρια και τις αναλύσεις τους μέχρι τους νόμους και τους φασίστες τους. Ωστόσο τον τελευταίο

καιρό σαν κάτι να φαίνεται ότι κινείται στον ορίζοντα των ταξικών σχέσεων, όσον αφορά στις "νέες κοινωνικές πολιτικές". Μια άγουρη μεν, ελπιδοφόρα δε αντίσταση στην επιχειρούμενη αναδιάρθρωση αχνοφαίνεται πίσω από τους κρατικούς εκβιασμούς της "κοινωνικής". Μια αντίσταση-αναπόσπαστο ιστορικό προϊόν της απροκαλήτης βίας που ασκεί το Κεφάλαιο, η οποία μόλις κάνει τα πρώτα της βήματα, επιχειρώντας με κόπο να σταθεί στα πόδια της. Μια αντίσταση στην οποία επιχειρούμε να συνεισφέρουμε όπως μπορούμε και ξέρουμε...

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥΝΤΙΑΛ

Το παγκόσμιο κύπελλο είναι σίγουρα ένα αθλητικό γεγονός που μετριέται στις πιο ακριβοπληρωμένες και μεγαλειόβηδες διοργανώσεις του είδους.

Απ' ό,τι φαίνεται, τα λεφτά που πέφτουν σ' αυτές τις διοργανώσεις είναι αυτά που κρίνουν την επιτυχία των κρατών που τις φιλοξενούν. Η χλιδή των εγκαταστάσεων και η εικόνα της πόλης τις μέρες που διεξάγονται οι αγώνες μετράνε πολύ περισσότερο από τους ίδιους τους αγώνες.

Αυτό βέβαια μεταφράζεται σ' έναν μεγάλο όγκο δουλειάς κατασκευαστικών έργων. Στάδια, δρόμοι, μπλοκ κατοικιών για τους αθλητές κτλ., που πρέπει να είναι έτοιμα μέχρι την έναρξη των αγώνων.

Αυτό σημαίνει για τους διοργανωτές πρόκληση σε έναν άτυπο «διαγωνισμό θεάματος». Για τα εκατομμύρια των εργατών όμως που σηκώνουν στις πλάτες τους την υλοποίηση των έργων, σημαίνει ασφυκτικά χρονοδιαγράμματα. Σημαίνει εκπτώσεις στα μέτρα ασφάλειας, σημαίνει βάρβαρες εργασιακές συνθήκες και ένα μεγάλο φόρο αίματος...

Τα έργα για το μουντιάλ του 2014 στη Βραζιλία μετρούν ήδη καταγεγραμμένους 7 νεκρούς εργάτες, μετά τον πρόσφατο θάνατο (στις 30 μαρτίου) εργάτη που δούλεψε στο στάδιο του «Arena Corinthians» στο Σάο Πάολο. Ο αθλητικός αριθμός βέβαια είναι άγνωστος.

Ένας απολογισμός που υστερεί κατά πολύ από τον αντίστοιχο του Κατάρ. Όπου, από το 2010 που έχουν ξεκινήσει τα έργα για το παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου του 2022, μετρούνται ήδη 974 νεκροί. Και μια κυνική εκτίμηση από την παγκόσμια συνμοσπονδία συνδικάτων προβλέπει 4000 νεκρούς μέχρι το εναρκτήριο ματς!!!

4000 νεκροί. Ένας απίστευτος φόρος αίματος που ισοδυναμεί με τους επιβάτες 17 Boeing σαν αυτό που χάθηκε τον Μάρτιο.

Για να το θέσουμε αλλιώς, τι θα λέγατε αν η Malaysia Airlines έκανε μια πρόβλεψη ότι μέχρι το 2022 θα πέφτουν 2 Boeing κάθε χρόνο;:::

Όμως τα λεφτά είναι πολλά και οι ζωές των εργατών στο Κατάρ θεωρούνται αναλώσιμες μπροστά στη διεξαγωγή των αγώνων. Μια παραδοχή που διέπει την ντόπια αγορά εργασίας και εκτείνεται πέρα από τα όρια της διοργάνωσης.

Κι αν κάποιος περίμενε ότι όλα αυτά θα κινητοποιούσαν την FIFA, τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει. Οι δουλειές για τη Διεθνή Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία δεν φαίνεται να χωράνε «ευαισθησίες», μερικές παρατηρήσεις είναι αρκετές για να κρατηθούν τα προσχήματα.

Εικόνα: πανό των οπαδών του Ατρόμητου από τον αγώνα "Ατρόμητος - ΠΑΟ" στο Δημοτικό στάδιο Περιστερίου στις 29/3/14.

Συγγνώμη, να τα πετάξουμε στο στομάχι σας;

Αν επιχειρούσαμε να ιεραρχήσουμε τις βασικές ανάγκες, σίγουρα η τροφή (μαζί με το νερό και τη στέγη) θ' αποτελούσαν προτεραιότητα για την επιβίωση του ανθρώπινου είδους. Και μάλιστα η καθαρή, θρεπτική και φυσική τροφή, δεδομένου ότι δεν μπορεί κανείς να παραμείνει για πολύ καιρό υγιής αν τρέφεται με σκουπίδια (με την ευρεία έννοια του όρου). Η αναγκαστική για τις καπιταλιστικές κοινωνίες μεσολήβηση του χρήματος στην ικανοποίηση της βασικής ανάγκης του ανθρώπου για τροφή, εκτός πολλών άλλων, δημιουργεί για τους σύγχρονους εργάτες και εργάτριες μια απ' ευθείας σύνδεση του μισθού με την ικανοποίηση της ανάγκης για τροφή, του τύπου: αν δε δουλέψω, αν δεν πληρωθώ - ή αν πληρωθώ λιγότερα από ό,τι χρειάζομαι, θα έχω πρόβλημα επιβίωσης.

Αυτή ακριβώς η απ' ευθείας σύνδεση μισθού-βασικών αναγκών είναι που περίμενε κανείς σε καιρούς κρίσης/βίαιης υποτίμησης της εργα-

σίας, να αποτελέσει ένα από τα κύρια πεδία οξείας αντιπαράθεσης συμφερόντων, μεταξύ εργατικής τάξης και αφεντικών. Αν η σύγχυση, η θολούρα και ο αποπροσανατολισμός δεν είχαν (δυστυχώς) βρει έδαφος στα μυαλά των εργατών. Αυτού του είδους η αντιπαράθεση (δυστυχώς και πάλι) δεν έχει συμβεί... ακόμη! Αντίθετα, από τους πρώτους κιόλας μήνες της κρίσης άρχισε να αναπτύσσεται μια τεράστια φιλολογία γύρω από το: «μπορούμε και με λιγότερα» ή «είχαμε καλομάθει», βάζοντας στην άκρη το γεγονός ότι και πριν την κρίση η κοινωνία μας ήταν επίσης ταξική, και είχε

ήδη τοποθετήσει βίαια την εργατική τάξη στα «λιγότερα».

Κάποιοι άλλοι, με πιο ευαίσθητους και οικολογικούς προσανατολισμούς, υποστήριξαν με πάθος το «βάζω μαρούλια και ντομάτες στο μπαλκόνι μου», ξεχνώντας ότι είναι κομμάτι δύσκολο να τη βγάξεις με μαρουλιοντομάτα τη σήμερα ημέρα. Από την άλλη, το κράτος και η εκκλησία έσπευσαν να παίξουν το ανθρωπιστικό τους θέατρο, με συσσίτια και αγαθοεργίες (καλή μπίζνα μιας και η ΜΚΟ «αλληλεγγύη» που ανήκει στην εκκλησία είχε πάρει κάμποσα εκατομμύρια σε δημόσιο χρήμα όπως αποκαλύφθηκε) ή με δήμους να μοιράζουν

τρόφιμα χωρίς μεσάζοντες (αναλαμβάνοντας να τους αντικαταστήσουν οι ίδιοι).

Με λίγα λόγια, όλα είναι στο προσκήνιο έκτος από **το αυτονόητο: να ζούμε αξιοπρεπώς από το μισθό μας!** Και όσο η δική μας πλευρά (των εργατών) γλιστράει περισσότερο στην μπουρδολογία, τόσο η άλλη (αυτή των αφεντικών) γίνεται ολοένα και πιο κυνική. Καθιερώνει χωρίς αιδώ την ύπαρξη μιας όλο και διογκούμενης ομάδας **«εργαζόμενων φτωχών»**, αυτών που ενώ εργάζονται, πολλές φορές δεκάωρα ή δωδεκάωρα και βάλε σε επισφαλείς και άθλιες συνθήκες, ο μισθός που παίρνουν δεν φτάνει ούτε για να τραφούν αξιοπρεπώς.

Πρόσφατη έρευνα της ΓΕΣΕΒΕ και της ΜΚΟ Praxis διαπιστώνει ότι το 86% των ελλήνων αναγκάστηκε να κάνει περικοπές στα τρόφιμα. Αρπάζοντας την ευκαιρία οι «κοινωνικά ευαίσθητες επιχειρήσεις» προτείνουν λύση: **Φάτε ληγμένα!** Όχι τζάμπα, βέβαια! Λεφτά έχετε, αφού δουλεύετε. Μη θέλετε και να σας ταΐζουμε! Με μια καλή έκπτωση της τάξης του 50% που ταιριάζει και με τους καιρούς!

Από 1η Σεπτέμβρη του 2013 ισχύει πια και με το νόμο ότι: στα ράφια των super market μπορούν να διατίθενται και «τρόφιμα περασμένης διατηρησιμότητας» (κοινώς ληγμένα), με έκπτωση 30% έως 50%, αρκεί να αναγράφεται ευκρινώς η κατάσταση και να μην είναι τρόφιμα που χαρακτηρίζονται

**"Αυτή ακριβώς
η απ' ευθείας
σύνδεση μισθού-
βασικών αναγκών
είναι που περίμενε
κανείς σε καιρούς
κρίσης/βίαιης
υποτίμησης της
εργασίας, να
αποτελέσει ένα
από τα κύρια
πεδία οξείας
αντιπαράθεσης
συμφερόντων,
μεταξύ εργατικής
τάξης και
αφεντικών. "**

ως ευάλητα. Πρόκειται για τα τρόφιμα που αναφέρουν στη συσκευασία «λήξη κατά προτίμηση έως...», υπονοώντας ότι οι προτιμήσεις παραμένουν πάντα κάτι το υποκειμενικό! Επίσης μπορούν να διατίθενται με έκπτωση προϊόντα «ταχείας

λήξης», που λήγουν αυθημερόν.

Και έτσι και οι δύο πλευρές παίρνουν αυτό που (κατά τη γνώμη τους) τους αξίζει: οι εργάτες τα σκατά και τ' αφεντικά μια γενναία διευκόλυνση, αφού γλιτώνουν την ταλαιπωρία και το έξοδο να μαζεύουν τα ληγμένα τους προϊόντα για να τα πετάξουν στις χωματερές. Δηλαδή κερδίζουν κι από πάνω!

Στομάχια πολλών ταχυτήτων, λοιπόν! (και δεν το λέμε για νέο). Μεγαλοστομάχια που τρέφονται με gourmet και βιολογικά προϊόντα, μεσοστομάχια που το γλεντάνε ικανοποιητικά, μικροστομάχια που τρέφονται όπως-όπως, στομάχια-πλήμπα που τρώνε ληγμένα, στομάχια άστεγα που τρέφονται στα συσσίτια και στομάχια-μελλοοντικό-όνειρο-των-αφεντικών που τρώνε αέρα κοπανιστό!

Συμπέρασμα: αν νομίζει κανείς ότι ο κυνισμός τους έχει όρια, γελιέται!

Κάθε δικό μας βήμα προς τα πίσω είναι ένα δικό τους μπροστά. Όσο η αφέλεια και ο φόβος τρέφει τα δικά μας μυαλά, τόσο η αλαζονεία, η απληστία και το κέρδος με οποιοδήποτε κόστος θα θεριεύουν στα δικά τους.

Unchain the loop

please mind the angle

Πλάνο πρώτο (θα μπορούσε να είναι και δεύτερο)

Μια γκρίζα μέρα του παρισινού χειμώνα στην Αθήνα, η Παναγιώτα και ο σκύλος της, περιδιαβαίνοντας τους δρόμους της πόλης, πιάνουν κουβέντα με μια άστεγη "καλοβαλμένη κυρία". Εργάτρια άνεργη. Συγκινούνται. Η Παναγιώτα σίγουρα, ο σκύλος πιθανό.

Τις επόμενες μέρες και νύχτες η Παναγιώτα τη σκέπτεται· κι ένα πρωί, όπως διηγείται η ίδια στην εφ. Συντακτών, «ξύπνησα και λέω, OK, θα αγοράσω μια φωτογραφική μηχανή μιας χρήσεως και θα πάω να τη βρω. Της ζήτησα λοιπόν να μου φωτογραφίσει πράγματα που θα ήθελε να έχει στη ζωή, αλλά δεν μπορεί να τα έχει. Μου απάντησε "κοριτσάκι μου, εγώ δεν είμαι τουρίστρια σε αυτή την πόλη, τι φωτογραφίες να σου βγάλω;". "Θα ήθελα να δω τι είναι ευτυχία για σας", της είπα. Τελικά το έκανε και μου έβγαλε μια σειρά από φωτογραφίες συγκινητικές.... Έπαθα σοκ. Τι φωτογράφιζε; Πολλά ενοικιαστήρια, φαγητά, βιτρίνες με ρούχα, βιτρίνες με μαξιλάρια, περισσότερα... Επί δύο χρόνια μετά, όταν ερχόμουν στην Αθήνα, προσπαθούσα να βρω άστεγους λόγω της κρίσης να βγάλουν φωτογραφίες. Οχι άστεγους από άποψη (σαν τους κλοσάρ, ας πούμε) ή λόγω ναρκωτικών και αλκοόλ, αυτοί άλλωστε ποτέ δεν μου επέστρεφαν

τη μηχανή, αμέσως την πουλούσαν. Συνεργάστηκαν άνθρωποι που ένιωθε ότι έβλεπαν ακόμα μπροστά τους μια "πόρτα", πίστευαν πως υπάρχει ευτυχία και μπορεί να ξανάρθει και γι' αυτούς. Όταν τους έδινα τις φωτογραφικές μηχανές είχα στο μυαλό μου το ερώτημα "τι είναι ευτυχία;", "τι είναι αυτός ο προσωπικός λαβύρινθος που όλοι μας, αυτοί, εσείς, εγώ, διασχίζουμε για να σωθούμε;".

Το ίδιο δημοσίευμα μας πληροφορεί πως «η Παναγιώτα, τελειώνοντας το γυμνάσιο στο Αίγιο πριν 21 χρόνια, έφτιαξε τη βαλίτσα της και πήγε στη Γαλλία. Έκτοτε την παρακολουθούμε με καμάρι να κάνει καριέρα ως χορεύτρια δίπλα σε μεγάλους Ευρωπαίους χορογράφους. Από τη Στέγη Γ. Τ. (του ιδρύματος Ωνάση) την προέτρεψαν να μεταμορφώσει την αρχική ιδέα της έκθεσης φωτογραφίας σε χορό, κάνοντας παράλληλα και το προσωπικό της ντεμπούτο ως χορογράφος, με το ανέβασμα της παράστασης ενός έργου, τον φλεβάρη του 14, το οποίο ήδη πριν ολοκληρωθεί είχε αγοραστεί από το παρισινό Theatre Paris-Villette και έπεται συνέχεια».

«Αυτή την παράσταση την έχω ονομάσει Contreplongées», λέει σε άλλη συνέντευξη, στη lifo, «είναι ένας φωτογραφικός όρος για τη γωνία λήψης από κάτω προς τα πάνω, που είναι συνήθως και το βλέμμα των αστέγων. Παρατηρώ πολύ τη διαφορά

αυτού του πάνω με το κάτω. Και όλα αυτά τα κορμιά. Λες πολλές φορές, άστεγος είναι αυτός; Είναι μέρος του ντεκόρ. Ακόμα και στη Γαλλία βλέπω ανθρώπους οι οποίοι είναι όλη μέρα μπροστά σε μια βιτρίνα, είναι ένας μέρος αυτής της εικόνας. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι η στάση τους, η λειτουργία των κορμιών τους. Οι αισθήσεις τους. Έχουν αναπτύξει αληθινώς τις αισθήσεις τους αυτοί οι άνθρωποι. Είναι λίγο σαν ζώα. Δε είναι επίσης τυχαίο ότι οι περισσότεροι έχουν σκυλιά. Όταν ζεις στο δρόμο έχεις άλλες αισθήσεις. Για μένα αυτό το ζώο έχει να κάνει με τον Μινώταυρο, τον λαβύρινθο, έχει να κάνει με τον εγκληματισμό, με τα κορμιά. Οπότε η παράσταση χορευτικά και χορογραφικά πηγαίνει εκεί, είναι επί σκηνής ένα κομμάτι του σκηνικού της πόλης».

Πλάνο δεύτερο (θα μπορούσε να είναι και πρώτο)

“Αγαπάμε τα ψάρια”, είναι το μότο στο logo της εταιρείας· και σίγουρα τα αγαπάνε, κατεψυγμένα. Είναι μέσα στις 40 κορυφαίες του κλάδου τροφίμων/ποτών και σύμφωνα με την ιστοσελίδα τους, πετάει. Εντός και εκτός Ελλάδας.

Η κυρία Βασιλική Καλλιμάνη, έγραφε το “πρώτο θέμα” πριν 4 χρόνια, «προχωρεί κόντρα στην οικονομική κρίση και χαμογελά με καμάρι, όταν όλοι στον όμιλο την αποκαλούν ακόμα και σήμερα “μάννα, μητέρα, μαμά”». Επίσης «κόντρα στο ρεύμα, απολαμβάνει το κοθύμπι και η κυρία Ντίνα Καλλιμάνη (σημ. η μία από τις κόρες, αδελφή της Παναγιώτας του άλλου πλάνου. Ο γιος δεν ακούγεται), η οποία μας αποκαλύπτει: “Σε αυτή τη φάση ο όμιλος τρέχει! Στόχος μας

είναι να αυξήσουμε την παραγωγικότητα και να μειώσουμε το κόστος παραγωγής. Ετσι, θα αισθανθούμε θωρακισμένοι”».

Κι έτσι έκαναν. Και την παραγωγικότητα αύξησαν και επενδύσεις έκαναν και κάνουν, και τους μισθούς μείωσαν το 2012 κατά 9-10%, και να τους καθυστερούν αυτούς τους μισθούς για μήνες άρχισαν. Έλα όμως που αυτό τό το άτιμο το αίσθημα της θωράκισης δε λήξει να ικανοποιηθεί κι έτσι στα τέλη του 2013 απαίτησαν μια ακόμη μείωση 7% στους μισθούς και τζάμπα υπερωρίες επιπλέον.

Change of angle

«Οι εργάτες έχουν μεγάλη δύναμη αν το θελήσουν. Δεν μπορούσαμε να δεχτούμε

Εικόνα: Με τα κρύα πακετάκια των ψαριών στα χέρια (“Οι άνθρωποι μας”, από την ιστοσελίδα της Kallimanis)

κι άλλη μείωση. Η απόφαση για απεργία ήταν καθολική, δεν είχαμε καμία διαρροή», είπε στην εφ. Συντακτών η Αγγελική Παπαντωνοπούλου, πρόεδρος των εργατών της παραγωγής και των αποθηκάρων, που τραυματίστηκε κιόλας όταν στέλεχος και μέλος της οικογένειας προσπάθησε με το αυτοκίνητό του να σπάσει την απεργιακή περιφρούρηση στις 22/12/13.

Στις 24/12, μετά από έξι ημέρες απεργίας με παράλληλο μπλοκάρισμα της κίνησης των φορτηγών, σε μια ιδιαίτερα απαιτητική περίοδο για τη διακίνηση των προϊόντων, οι εργάτες απέτρεψαν τελικά τη μείωση των μισθών και απέσπασαν μια έγγραφη δέσμευση της εταιρείας πως δεν θα υπάρξει καμία απόλυση το 2014, όπως και ότι θα πάνε οι καθυστερήσεις στις πληρωμές.

Re-change of angle

Για το τι έγινε με το θέμα του χρόνου εργασίας, οι όποιες αναφορές είναι ασαφείς. Πάντως στις 23/12 η Ντίνα η κοθυμβήτρια εξανίστατο σε τοπικό σάιτ για την απαίτηση έγγραφης δέσμευσης μη απολύσεων “σε τέτοιους καιρούς”, αναφέροντας παράλληλα ότι όσον αφορά στο κόστος από τη μη μείωση των μισθών, τα είχε βρεί με τους εργαζόμενους: θα δούλευαν παραπάνω κι αυτή θα προσλάμβανε λιγότερους εποχιακούς.

Μόνο που δε σκέφτηκαν, γιορτάρες μέρες που ήτανε, να δίνανε τουλάχιστον κάνα συμβολικό δωράκι στους «περισσευόμενους» πια εποχιακούς, καμιά φωτογραφική μηχανή μιας χρήσης ας πούμε...

Πλάνο τρίτο, η απομάκρυνση

Ο σκύλος, ο οποίος εμφανίζεται στην παράσταση Φάουστ διασχίζοντας άπαξ τη σκηνή, έρχεται καθημερινά στη Στέγη μισή ώρα πριν από το τέλος της παράστασης συνοδεία του αφεντικού του κ. Βασίλη Κασμά και απομακρύνεται μαζί με τον ίδιο αμέσως μετά το πέρας της παράστασης.

Ο σκύλος δεν είναι σε καμία περίπτωση υποσιτισμένος, ανήκει στην ράτσα Lévrier

Greyhound, τα οποία από την φύση τους είναι πολύ αδύνατα αθλητικά σκυλιά αγώνων ανεξαρτήτως σίτισης.

Ωστόσο, ύστερα από προσεκτικότερη διερεύνηση της σχετικής νομοθεσίας, αποφασίστηκε από την παραγωγή η απομάκρυνση του εν λόγω σκύλου από την παράσταση. (Ανακοίνωση της Στέγης Γ.Τ. στις 21/01/2014)

κι ο **Ray Charles**
να τραγουδά
unchain...

Ό,τι κι αν ψηφίσετε (ή δεν ψηφίσετε, πράγμα που σας προτείνουμε) στις εκλογές, σίγουρα σας ενδιαφέρει:

ΤΕΤΑΡΤΗ 4/6
ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ
ΒΑΣΙΚΕΣ
ΑΝΑΓΚΕΣ
& ΜΙΣΘΟΣ
ΜΙΑ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΩΦΕΛΟΥΜΕΝΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ* ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

*** ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ
ΤΟΥ ΟΑΕΔ**

Η βίαιη υποτίμηση της εργασίας είναι ο βασικός στόχος των αφεντικών. Και είναι αυτή η υποτίμηση που δημιουργεί με μεθοδικότητα αυτό που τόσο πολύ ανάγκη έχουν τα αφεντικά μας: τις στρατιές των ανέργων. **Μια θάλασσα φτηνών και απελπισμένων εργατών, διαθέσιμων να δουλέψουν οπουδήποτε, ακόμα και για ψίκουλα αντί για μισθό.** Η ανεργία είναι, πράγματι, μια ζόρικη κατάσταση για εμάς, αλλά αποδεικνύεται πεδίο δόξης λαμπρό για τους επιχειρηματίες αυτού του τόπου. Πρόκειται για έναν ωμό, βίαιο και φασιστικό εκβιασμό εις βάρος μας. Τελεία και παύλα.

Τα πολυδιαφημισμένα προγράμματα “κοινοφελής εργασία”, “επιταγή κατάρτισης” κλπ είναι μια καίρια στιγμή αυτού του εκβιασμού. Φουρνιές ανέργων καλούνται να εργαστούν για 5 μήνες, με μισθούς χαμηλότερους και από τον άθλιο βασικό, δίχως κανένα από τα δικαιώματα που κάποτε προέβλεπε η εργατική νομοθεσία. Την διαχείρισή τους έχει αναλάβει το **“μεγαλύτερο γραφείο ενοικίασης εργαζομένων στην Ελλάδα”: ο ΟΑΕΔ.** Αυτός ο γνωστός προνοιακός οργανισμός που κάποτε έδινε επιδόματα, σήμερα έχει επιφορτιστεί με το να καταγράψει και να κατευθύνει την μεγάλη θάλασσα διαθέσιμων και φτηνής εργατικής δύναμης.

Τα σύγχρονα “στρατόπεδα εργασίας” δεν έχουν συρματοπλέγματα, ούτε γράφουν στην πύλη τους “η εργασία απελευθερώνει”. Κουβαλάνε, όμως, την ίδια ωμή και απροκάλυπτη βία του Κεφαλαίου και των αφεντικών. **Δεν θα το ανεχτούμε! Δεν θα υποχωρήσουμε στους εκβιασμούς τους! Θα πολεμήσουμε: η εργασία δημιουργεί τον πλούτο των κοινωνιών!**

erad.gr